

ΕΤΟΣ 66ον

7 Ὀκτωβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 40 (3410)

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ

Μπροστά στά ἐκπληκτά μάτια «ὄχλου ἰκανοῦ» μιᾶς μικρῆς πόλης, πού κηδεύουν τόν μονάκριβο νεαρό γιό μιᾶς χήρας, ἑνας Διδάσκαλος, ἀκολουθοῦμενος ἐπίσης ἀπό ὄχλο πολὺ καί τούς μαθητές του, ἀπρόσκλητος, σταματάει αὐτούς πού βαστάζουν τό φέρετρο καί λέει στή μητέρα: «Μὴν κλαῖς!»! Μάλλον εἶναι σίγουρο ὅτι τόσο παράδοξη σκηνή δέν ἔχει ἐπαναληφθεῖ στήν παγκόσμια ἱστορία. Καί προφανῶς οἱ πιό φυσικές ἀντιδράσεις τῶν κηδευόντων τόν νεαρό θά ἔπρεπε νά ἦταν: «Ποιός εἶσαι; Ποιός σέ κάλεσε; Πῶς τοιμᾶς;».

«Μὴ φοβεῖσθε»

Πρὶν ὅμως προλάβουν νά κάνουν τέτοιες ἐρωτήσεις, ὁ Χριστός ἀκουμπάει τή σορὸ καί λέει στόν νεκρό: «Νεαρέ, σέ σένα μιλάω, σήκω!»! Καί ὁ νεκρός ἀνακάθησε μέσα στό νεκροκρέβατο καί ἄρχισε νά μιλάει. Ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς –ὁ μόνος πού διασώζει τό γεγονός– δέν μᾶς ἀναφέρει κάτι γιὰ τίς ἀντιδράσεις τῆς χαροκαμένης μάνας, στήν ὁποία ὁ Χριστός «ἔδωσε» πάλη τό παιδί της. Μιλάει μόνο γιὰ τίς ἀντιδράσεις τοῦ ὄχλου, πού ἦταν: ἀπό τή μιά, φόβος, καί ἀπό τὴν ἄλλη, δοξολογία.

Ἀπόλυτα δικαιολογημένος ὁ φόβος· δέν ἔβλεπαν καί κάθε μέρα ἀναστάσεις νεκρῶν. Εἶχαν περάσει κάποιοι αἰῶνες ἀπὸ τότε πού οἱ προφῆτες Ἠλίας καί Ἐλισσαῖος εἶχαν ἐπιτελέσει τέτοια θαύματα. Ἀλλὰ καί στό κενό Μνήμα τοῦ Χριστοῦ, ἔστω κι ἂν ὁ ἄγγελος εἶπε «μὴ φοβεῖσθε» στίς Μυροφόρες, ἐκεῖνες ἔφυγαν μέ τέτοιο «τρόμο καί ἔκσταση», πού δέν εἶπαν τίποτε σέ κανέναν. Ἴσως δέν εἶναι παράξενο, πού τόσο ὁ θάνατος ὅσο καί ἡ ἀναίρεσή του, ἡ ἀνάσταση, προκαλοῦν παρόμοιο συναίσθημα: μεγάλο φόβο· φόβο μπροστά στό ἀφύσικο τοῦ θανάτου καί στό ὑπερφυσικό τῆς ἀνάστασης· φόβο μπροστά σ' αὐτό πού δέν ἀντέχουμε καί σ' αὐτό πού μᾶς ξεπερνάει.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοί, καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πόλει τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μη κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαβε δὲ φόβος ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· Ὅτι Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν· καί, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Ἦλθε ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου

Στὴν ἀνάσταση ὁμοῦς τοῦ γιοῦ τῆς χήρας ἔχει σημασία ὅτι ὁ φόβος συνοδεύεται, ἢ μάλιστα ξεπερνιέται μὲ ἓνα δοξολογικὸ ξέσπασμα: «Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ». Ὁ Θεὸς ὄχι ἀπλῶς μᾶς θυμήθηκε ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐπισκέφηκε. Καὶ μάλιστα ἦλθε καὶ ἔβησε τὸ «ἔσχατο» πρόβλημά μας: τὸν θάνατο. Ἀπὸ ὀριστικὸ τέλος τὸν ἔκανε «ὑπνο», «κοίμηση». Αὐτὸ ἔδειξε καὶ στὴν ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαίρου, πού θὰ περιγράψει στὸ ἐπόμενο κεφάλαιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. «Μὴν κλαῖτε. Δέν πέθανε, ἀλλὰ κοιμάται», εἶπε σ' ἐκείνους πού θρηνοῦσαν τὸ μικρὸ κορίτσι. Ὅμως, τόσο ὁ γιὸς τῆς χήρας τῆς Ναϊν, ὅσο καὶ ἡ κόρη τοῦ Ἰαίρου, καὶ φυσικὰ κάθε νεκρὸς πού θαυματουργικὰ ἀνέστη μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, πέθαναν πάλη· καὶ περιμένουν μαζί μὲ ὄλους μας τὴν «κοινήν ἀνάστασιν» κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Ἐδῶ εἶναι ἐπιβεβλημένος ὁ μόνος γόνιμος καὶ σωτήριος φόβος: Ἦραγε «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν» μὲ τὴ λαχτᾶρα νὰ «προϋπαντήσω ἐν νεφέλαις τὸν Ποιτὴν καὶ Πλάστην μου;». Ἦχω μετανοήσει ἀρκετὰ καὶ θέλω μέχρι τέλους νὰ μετανοῶ, ὥστε νὰ φτάσω «ἐνθα ὁ τῶν ἐορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τὸ ἄρρητον κήληος τοῦ Προσώπου του;».

Ἡ ἀνάσταση τῆς μετάνοιας

Κάποτε εἶπε στὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Διάλογο ὁ μαθητὴς του Πέτρος: «Πάτερ, θεωρῶ ὅτι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα πού μπορεῖ νὰ γίνηι, εἶναι ἡ ἀνάσταση ἐνός νεκροῦ». Καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος τοῦ ἀπάντησε: «Ἦν δοῦμε τὰ πράγματα ἐπιφανειακά, τότε πράγματι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα εἶναι ἡ σωματικὴ ἀνάσταση ἐνός νεκροῦ. Ἦν ὁμοῦς τὰ δοῦμε βαθύτερα καὶ οὐσιαστικά, τότε τὸ με-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε εἰς μίαν πόλιν πού ὠνομάζετο Ναῖν καί μαζί του ἐπήγαιναν καί οἱ μαθηταί του καί πολύς κόσμος. Μόλις ἐπλησίασε εἰς τήν πύλιν τῆς πόλεως, μετεφέρετο ἔξω ἓνας νεκρός πού ἦτο τό μόνο παιδί τῆς μητέρας του ἡ ὁποία ἦτο χήρα. Καί πολλοί ἀπό τήν πόλιν ἦσαν μαζί τῆς. Μόλις ὁ Κύριος τήν εἶδε, τήν σπλαγχνίσθηκε καί τῆς εἶπε: «Μὴν κλαῖς». Ἐπροχώρησε καί ἔπιασε τό φέρετρον, ἐκεῖνοι δέ πού τό ἐβάσταζαν ἐστάθηκαν. Αὐτός εἶπε: «Νεανίσκε, σοῦ λέγω, σῆκω». Καί ἀνεκάθησε ὁ νεκρός καί ἄρχισε νά μιλῇ καί ὁ Ἰησοῦς τόν παρέδωκε εἰς τήν μητέρα του. Ὅλους δέ τούς κατέλαβε φόβος καί ἐδόξαζαν τόν Θεόν καί ἔλεγαν: «Προφήτης μέγας ἐμφανίσθηκε μεταξύ μας» καί «Ὁ Θεός ἐπισκέφθηκε τόν λαόν του».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

γαλύτερο θαῦμα εἶναι ἡ μετάνοια ἐνός ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Γιατί στήν περίπτωση τῆς σωματικῆς ἀνάστασης, ξαναγυρίζει στή ζωὴ τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖο πάλη θά πεθάνει. Ἐνῶ στήν περίπτωση τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀνίσταται ἡ ψυχὴ ἀπό τόν θάνατο τῆς ἀμαρτίας, γιά νά ζῆσι αἰώνια».

Ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος ἴθει, ὅτι «ἐκεῖνος πού συναισθάνθηκε καί μετάνοησε εἰλικρινά καί ἔμπρακτα γιά τίς ἀμαρτίες του, εἶναι ἀνώτερος ἀπό ἐκεῖνον πού ἀνασταίνει σωματικά νεκρούς μέ τήν προσευχή του». Γι' αὐτό, καί ὅταν πᾶμε νά κοινωνήσουμε, μαζί μέ τόν ἅγιο Συμεών τόν Μεταφραστή προσευχόμαστε: «Κύριε, ἐσύ πού μέ τήν τριήμερη καί ζωηφόρο σου Ἀνάσταση ἀνέστησες τόν προπάτορά μας Ἀδάμ, ἀνάστησέ με κι ἐμένα πού κατρακύλησα στήν ἀμαρτία, δείχνοντάς μου τρόπους νά μετανωῶ». Ἐπειδή μόνο τότε γευόμαστε τούς καρπούς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ ἀπό τώρα, ὅταν ἀνασταίνουμε τόν ἑαυτό μας στή συνεχή ὑπακοή τοῦ θελήματός του: ἀνάσταση γιά προσευχή, ἀνάσταση γιά νηστεία, ἀνάσταση γιά μέλητη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀνάσταση γιά συγχώρηση καί εὐσπλαχνία πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀνάσταση γιά τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν.

Μόνο μέ μιά τέτοια ἀνάσταση διαρκοῦς μετανόιας, ἡ ἀνάσταση τοῦ σώματός μας, πού –οὕτως ἢ ἄλλως θά γίνει– τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, θά ὀλοκληρώσει τή μετοχή μας στή χαρὰ τῆς αἰώνιας ζωῆς κοντά του. Αὐτός ὁ συνεχῆς ἀγώνας μετανόιας εἶναι καί «ἡ πρώτη ἀνάσταση», γιά τήν ὁποία μιλάει ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη: «Μακάριος καί ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν» (Ἀποκ. 20,5). Μέ ἄλλα λόγια: Ὁ δεύτερος θάνατος, ὁ ὀριστικὸς χωρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεὸν κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, δέν θά

7 Ὀκτωβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ

Σεργίου καί Βάκκου μεγαλομαρτύρων (γ΄ αἰ.). Πολυχρονίου ἱερομάρτυρος (δ΄ αἰ.).

Ἰουλιανοῦ πρεσβυτέρου. Καισαρίου διακόνου (α΄ αἰ.).

Ἦχος: β΄-Ἐωθινόν: Η΄-Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. 1α΄ 31 - 1β΄ 9 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ζ΄ 11-16.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Ὀκτωβρίου, Δ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ν΄ 5-15.

ἀπειλήσει κανέναν ἀπό ἐκείνους, πού ἀγωνίζονται ἐδῶ καί τώρα γιά τήν ἐν Χριστῷ «πρώτη ἀνάσταση». Δέν ὑπάρχει πιό παρήγορη προφητεία ἀπό αὐτά τά λόγια. Μόνο πού εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι δέν θά ἐπαληθευτεῖ χωρίς τή δική μας ἐλεύθερη συμμετοχή. Ἀρχιμ. Β. Λ.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

Ἡ Ἀποστολική Διακονία, θέλοντας νά συμβάλλει στήν καλύτερη κατάρτιση ὄσων βοηθοῦν τό κατηχητικό καί ἐνοριακό ἔργο ἢ ἀσκοῦν ἐκπαιδευτικό καί κοινωνικό λειτουργήματα, συνεχίζει τή λειτουργία τοῦ ἐπιμορφωτικοῦ Σεμιναρίου Κατηχητῶν. Τό δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου θά πραγματοποιηθοῦν ὁ Ἅγιασμός καί ἡ ἐναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.

- Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται:
α. στό Γραφεῖο Κατηχήσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8 π.μ.-2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς) β. στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: katixisi@apostoliki-diakonia.gr

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἡ προσφορά τῆς ἀνόθευτης καί εὐκρινούς ἀγάπης ἀποτελεῖ τό κίνητρο τῆς δημιουργίας καί λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου Ἐκμάθησης τῆς Ἑλληνικῆς Νοηματικῆς Γλώσσας. Οἱ συμμετέχοντες σ΄ αὐτήν τήν ἐκπαιδευτική δραστηριότητα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἔχουν τή δυνατότητα νά βοηθήσουν ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας πού στεροῦνται τήν ἀκοή, ἔχοντας ὅμως ἄλλες διεξόδους ἐπικοινωνίας καί οἱ ὅποιοι συγχρόνως διψοῦν νά μάθουν γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Ἐναρξη μαθημάτων: Τήν Πέμπτη 27 Σεπτεμβρίου ἔγινε ἡ ἐναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr